

Ján Adamus

Sme živé kamene

Ježiš povedal zástupom „S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek hodí semeno do zeme; či spí alebo vstáva, v noci či vo dne semeno klíči a rastie a on ani o tom nevie. Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a napokon plné zrnó v klase. A keď úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva.“ A pokračoval: „K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo alebo akým podobenstvom ho znázorníme? Je ako horčičné zrnko. Keď ho sejú do zeme, je najmenšie zo všetkých semien na zemi, ale keď sa zaseje, vzíde, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tóni môžu hniezdiť nebeské vtáky.“ V mnohých takýchto podobenstvách im hlásal slovo podľa toho, ako boli schopní počúvať. Bez podobenstva im ani nehovoril. Ale svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil. (Mk 4, 26- 34)

Niektoré časopisy sa špecializujú na to, aby informovali čitateľov o zaujímavostiach v prírode. Pisali napríklad o tom, ako sú niektoré stromy vysoké. Vedci zistili, že vrbý narastú do výšky 15 metrov, topole 40 metrov, smreký a borovice 75 metrov. Oveľa vyššie sú sekvoje a mamutie stromy, ktoré dosahujú výšku až 140 metrov a ich kmeň má priemer 10 metrov. Najvyšší strom na svete, ktorý vedci objavili, bol eukalyptus v Austrálii. Narástol do výšky 155 metrov. Je to o 23 metrov viac, ako výška Baziliky sv. Petra vo Vatikáne.

V dnešnom evanjeliu Ježiš hovorí o raste Božieho kráľovstva – čiže Cirkvi. Ale na prekvapenie mnohých ho prirovnal k horčičnému zrnku. Horčica vo Svätej zemi nie je najvyššia rastlina. Nepresahuje výšku 4 metrov. Ježiš si ju však vybral, lebo všetci ľudia ju dobre poznali a ešte lepšie poznali jej semienko, ktoré je veľmi maličké. Z neho však vyrastie obrovská rastlina s rozvetvenými konármi, takže sa v nej môžu ukryť krdle vtákov.

Ježiš dobre vedel, prečo to hovorí, lebo dokonale videl do budúcnosti. Chcel využiť toto podobenstvo, aby povedal poslucháčom čosi dôležité. Predpovedal rast Cirkvi. Z malej skupinky dvanástich apoštolov vznikne spoločenstvo zahŕňajúce milióny veriacich. Tým dodal apoštolom odvahy, keď ich posielal do celého sveta, aby ľudí vyučovali Evanjeliu, lebo je to často nadľudská práca. Potešil ich, že nie je však zbytočná, lebo priniesie bohaté ovocie. A mal pravdu. Pri jeho odchode z tohto sveta bolo vo Večeradle zhromaždených sotva 120 ľudí a dnes? Vo svete žije 800 miliónov katolíkov a kresťanov je vyše miliardy. Aj z toho vidno, že z malého zrníčka v priebehu 2000 rokov sa stal mohutný strom.

Lenže vieme, aký je strom. Jeden konár je suchý, iný plný šťavnatého ovocia. Jeden treba odrezáť a spáliť, o iný sa treba veľmi

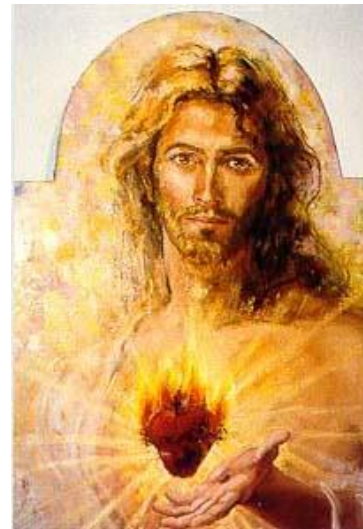
staráť, aby ovocie bolo čo najkvalitnejšie. Konárom na strome Cirkvi je každý jeden z nás. Preto využime dnešnú nedeľu, aby sme sa zamysleli nad sebou a pýtali sa: Čo by urobil záhradník s mojím konárom? Odrezal by ho, alebo by sa tešil zo šťavnatého ovocia? Ale poďme ešte ďalej. Ježiš dnešným podobenstvom predpovedal aj svätosť a dokonalosť Cirkvi. Pri jeho nanebovstúpení jedinou kresťanskou svätynou bolo Večeradlo - malá sála, do ktorej sa zmestilo vyše 100 ľudí. A dnes? Máme státisíce katedrál a kostolov, ktoré vznikli z malých obetí kresťanov a z práce tisícov ľudí. Podobným spôsobom sa buduje aj duchovný chrám – Cirkev. Tvoria ho živé tehly, živé kamene. Nimi sme my, každý jeden z nás. Ježiš si praje, aby Cirkev bola silná a svätá. Taká bude vtedy, keď my budeme silnými a zdravými tehliami, čo znamená, že budeme žiť podľa evanjelia, zachovávať Božie a cirkevné prikázania. Z týchto slov sa nám vynárajú ďalšie otázky na dnešnú nedeľu: Akou tehlou v stavbe Cirkvi som ja? Pevnou alebo zvetranou?

Podobenstvom chcel Ježiš upozorniť aj na tretiu skutočnosť, že rast sa deje cez malé veci. Je veľmi pozoruhodné, že veľkosť Cirkvi zvyčajne nepochádza z veľkých vecí, ale z drobných, bezvýznamných a z dobre vykonávaných činností.

O známom talianskom umelcovi Michelangelovi je známe, že ho navštívil priateľ, práve keď robil novú sochu. Sledoval ho a po čase mu povedal: Zdá sa mi, že pomaly pokračuješ v práci. Umelec odpovedal: Naopak, tu som čosi vyhladil, tam som zasa odstránil istú drsnosť. Pery dostali iný výraz, svaly sú vydutejšie... Priateľ na to: Ale to sú predsa drobnosti. Michelangelo sa usmial: Áno, sú to drobnosti, ale z malých drobností vzniká krása a dokonalosť. A to už nie sú malé veci.

To isté hovorí aj Ježiš. Nemôžeme podceňovať drobnosti, najmä malé a drobné skutky. Tu sa často dopúšťame chýb, lebo my chceme rýchlo dosiahnuť niečo veľké a významné. V duchovnom živote túžime byť zo dňa na deň dokonalí a svätí, ale zisťujeme, že sa to nedá, preto často upadáme do smútku a beznádeje. Ježiš nás vyzýva, aby sme robili malé veci, lebo nimi zveľaďujeme vieru, nádej, lásku a iné čnosti, ktoré sme ako malé semienka dostali pri krste, ktoré potom majú vzrastať pomocou našich malých dobrých skutkov. To je správna cesta na rozvoj nášho duchovného života.

Povzbuďme sa na Ježišovom podobenstve a v jeho duchu si dajme predsavzatie do nasledujúceho týždňa: Snažme sa každý deň urobiť niečo dobré! Vtedy bude rásť nielen náš charakter, ale aj naša Cirkev. A za týždeň sa spoločne pričínime o to, že bude trocha lepši aj celý svet.

Jún – mesiac úcty
Božského Srdca Ježišovho

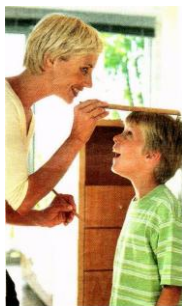
*On prestrel oblak ako prikrývku,
dal oheň, aby osvetľoval noc.
Poprosili Ho a dal im prepelice,
a chlebom nebeským ich nasýtil.
Otvoril skalu - vody vystriekli
a tiekla rieka vysušenou zemou.
Lebo si spomenul na svoje slovo,
Na Abraháma, sluhu verného.*

*V radosti teda vyviedol ľud svoj
a oni pred Ním jasali.
Pohanskú krajinu im daroval,
daroval plody cudzieho potu,
len aby konali, ako im kázal,
plnili zákon, ktorý im dal.*

*Ďakujte Hospodinovi,
lebo dobrý je
a Jeho láska trvá od vekov!
Kto vyrozpráva
mocné skutky Božie,
kto celú Jeho slávu vypovie ?*

*Blahoslavení, ktorí stoja v práve,
konajú spravodlivosť každý deň.
Môj Pane, na mňa spomeň si,
pretože miluješ svoj ľud
aj ja som z neho,
navštv ma so svojou pomocou!
Daj poznať dobro
Tvojich vyvolených,
radosťou Tvojho národa
potešiť sa mi daj
a pochváliť sa
Tvojím dedičstvom.*

Jožko, Mária, Števkó a Zuzka sa jeden po druhom striedali pri dverách a ja som len ceruzou zaznačoval ich výšku. Bolo to už dávno, aj by som na to zabudol. Minule som k nim však prišiel na návštevu a všimol som si, že na dverách ostali ešte stopy. Zasmial som sa a pozval som Števkú, aby sa opäť postavil k dverám. Nech sa pozrieme, koľko vyrástol. A on, 18-ročný chalan, maturant s úsmevom na perách, pokojne a hrdo podišiel ku mne a čakal na zhodnotenie svojho rastu.

Evanjelium dnešnej nedele rozpráva podobnosť o horčičnom zrnku. Ježiš v ňom predstavuje Božie kráľovstvo, ktoré z malého rastie na veľké. Človek málokedy zbadá jeho rast. Zrno sa mení bez ľudského pričinenia: „... či človek spí alebo vstáva, semeno klíči a rastie a on ani o tom nevie“ (Mk4,26-27). Príchod Božieho kráľovstva je podobný pomalému, ale vytrvalému rastu. Pointou podobnosti je okrem iného aj to, že Božie kráľovstvo má svoje začiatky v malých, sotva viditeľných, zdanlivo bezvýznamných javoch. Tie môžu človeku uniknúť, no v skutočnosti sú v Božom pláne dôležité.

Pravdupovediac, mnohé veci a skutočnosti nepostrehneme. Niekedy je to pre našu nevšímavosť, inokedy pre veľkú zaneprázdnenosť či netrzeplivosť. Potom neraz ostávame v nemom údive, prečo aj my nevidíme, nespoznávame to, čo iní. Aj takéto videnie je však neraz Božím darom. Koľkokrát sme sa o tom mohli presvedčiť pri čítaní Svätého písma či životopisov svätých. Kto z nás by stavil na Dávida či rybárov Petra a Ondreja? Kto z nás by reagoval ako don Bosco, ktorý povedal Dominikovi Saviovi: „Zdá sa mi, že si dobrá látka.“ Dominik mu odpovedal: „Ja som látka a vy buďte krajčír.“ Aj tu sa potvrdzujú slová, ktorými sa končí dnešné Markovo evanjelium: „Bez podobnosti im ani nehovoril. Ale svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil.“ Lebo Boh sám dobre vie, kedy a na čo je človek pripravený. A čo všetko mu osoží.

Ak hovoríme o raste, máme na mysli najmä duchovný rast. Ako to píše známi duchovní lídri Imrich Degro a Mária Mikulášik, jeho základným predpokladom je, že za určitý čas získavame určitú kvalitu - zrelosť. V našom snažení môžu nastať podľa nich štyri stavy: Prvý, že nerastieme - čas beží a my sme stále rovnakí. Žiaľ, niekedy si na tento stav zvykneme. Porovnáваме sa s „horšími“ a vravíme si: „Stále som lepší ako ten alebo táto, mne tento stav úplne stačí.“ Druhým stavom je, že rastieme pomaly, pomalšie, ako by sme mali - a to je zameškaný vývoj. Je to najmä vtedy, ak neposilňujeme svoju vôľu. K tomu sa môže pridať aj naša neochota počúvať rady duchovného vodcu, spovedníka, či hlas nášho svedomia. Povedané inak, odkladáme svoje obrátenie a kvalitný duchovný život na „potom“. Treťou možnosťou je, že rastieme normálne - a to je ideálny rast. To znamená, že ideme primeraným tempom do hĺbky nielen v poznaní, ale aj v prežívaní nášho každodenného života. Štvrtou možnosťou je, že rastieme veľmi rýchlo, a to je nebezpečné. Môže sa nám pritom stať, že v niečom budeme na veľkej duchovnej výške - dokážeme sa napríklad dlho modliť, čítať dobré knihy, ovládať sa v pokušeniach -, bude nám však chýbať ľudskosť spojená s trpezlivosťou so slabosťami iných a ochotou prijať fakt, že ich rast môže ísť iným tempom a inou cestou, ako to bolo u nás.

Boh nás nevytrhne z času len preto, že chceme byť rýchlo duchovní a zrelí. On vie, že všetko má svoj čas, aj rast viery.

JOZEF KOZÁK

Rodičia detí a študentov: Povzbudme svoje deti a prihlásme ich na vyučovanie náboženstva v novom školskom roku. Posledný termín je zajtra - 15. júna.

Dajte si pozor, aby vás niekto nezviedol filozofiou a prázdny mánením, založeným na ľudských obyčajoch a na živloch sveta, a nie na Kristovi! (Kol 2, 8).

Nechtiac som si v električke vypočula rozhovor budúcich lekárnických laborantiek. Strach z písomky musel nečakane ustúpiť hysterickému záchvatu jednej z nich. Za všetko mohol maličký pavúčik na rukáve nič netušiacej staršej ženy. Pohotovo a „psychoterapeuticky“ zasiahla jedna zo študentiek, vyškolená „odborným“ časopisom, ktorý jej predplatili rodičia:

„To je dôkaz, že ťa v minulom živote zabil jedovatý pavúk. Ja mám zase hrôzu z hadov, ale šialenú! Mňa totiž v minulom živote skutočne uštipol a zabil had!“ Bolo zrejmé, že tomu veria a myslia to celkom vážne.

Pane,

bolo mi tých dievčat úprimne ľúto. Nevie, o čom všetkom sa v takýchto časopisoch dočítajú, ale určite sa v nich nedozvedia nič o tebe. Uvedomujú si autori takých článkov, ako zhubne zasahujú do životov ľudí? Možno si len na začiatku nedali pozor, nechali sa zviešť z cesty. Teraz strhávajú do zmätku ďalších ľudí, a to geometrickým radom. Pane, zmiluj sa!

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 11. týždni Cezročného obdobia - (B)

15. VI. pondelok

18:00 Za *† Alexandra a Máriu Kulifajových, synov a dcéru*

16. VI. utorok

18:00 Za *† Vinicia a Štefaniu Šarmirových, rodičov a synov Pavla a Milana*

17. VI. streda

18:00 Za *† Kvetoslavu Hubkovú*

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

21. VI. 12. Nedela Cezročného obdobia

10:00 Za *† Ludovíta a Bertu Plevčíkových, rodičov a dcéru*
Lektori: *Hajičková M., Polanská Z.*

Liturgický kalendár

15. VI. pondelok	Sv. Vít, mučeník
16. VI. utorok	Sv. Neit, mučeník, Sv. Benon, biskup
17. VI. streda	Sv. Nikander a Marcián, mučeníci
18. VI. štvrtok	Sv. Gregor Barbarigo, biskup
19. VI. piatok	Sv. Romuald, opát
20. VI. sobota	Bl. Margita Ebnerová, panna

Podakovanie: *Ďakujem za dôstojnú procesiu na slávnosť Kristovho tela a krvi, za výzdobu oltára, deťom za rozsýpanie kvetov.*

Púť mužov - Šaštín: *V sobotu 20.6. bude v Šaštíne púť mužov.*

Národný pochod za život: *O tri mesiace, v nedeľu 20. IX. sa v Bratislave uskutoční Národný pochod za život. Bolo by veľmi pekné, keby sme sa ho v hojnom počte zúčastnili. Plánujem objednať autobus a púťovať spolu s vami. Na stolíku je modlitba Národného pochodu za život. Môžeme si ju vziať a modliť sa.*

Jedna veta z Otčenáša

Tí, ktorí už dlho a pravidelne prichádzajú do spovednice, môžu podľahnúť - a nad tým by sa mal každý z nás zamyslieť - určitejšie spovednej rutine. Tá spočíva v tom, že postupom času si vyberieme niekoľko vlastných drobných hriechov, iba tých pár malých kamienkov z celého veľkého batoha, ako stavebný materiál na zostavenie tradičného spovedného vyznania a už sa nezamýšľame nad tým, že život deň čo deň prináša nové udalosti a nové situácie, kde sa môžeme dopúšťať skutkov, ktoré majú rozmer kameňolomu.

Okrem toho by sme sa mali konečne zamyslieť aj nad obsahom jednej vety, ktorú nás naučil sám Ježiš Kristus. V Otčenáši sa modlíme, aby nám Boh odpustil naše viny, tak ako i my odpúšťame svojim vinníkom. Ide o veľmi vážne slová! Skôr ako začneme v spovednici vyhadzovať z batoha kamene, ktoré sme doň nahádzali sami, treba pred spovedou vysypať pred Božiu tvár aj kamene, ktoré nás udreli do tváre a prileteli od ľudí žijúcich okolo nás. Treba najprv odpustiť tým druhým, a potom poprosiť o odpustenie svojich vlastných previnení.

Bolo by nerozumné, aby sa povrazolezec vydal na cestu s nákladom kamenia.

Skôr ako vstúpime na pripravené lano, vysypme do priepasti prázdnoty pod ním aj ten najmenší a najdrobnejší kamienok z batoha našej minulosti.

Niekoľko falošných predstáv o sebe

Prijímajme sa takí, akí sme. Takých nás totiž prijíma aj Boh. Svoju hodnotu neodvodzujeme od toho, ako sa nám darí splňať naše vlastné, vopred stanovené „normičky“. Tie nám hovoria, že máme byť dokonalí, stopercentní, inak nemáme nijakú cenu. Na druhej strane je to však vážny dôvod mať z toho komplex menejcennosti.

Ak sme boli zvyknutí na kladné hodnotenie rodiny alebo školy podľa vopred stanovených noriem, po opustení týchto dvoch inštitúcií sme mohli podvedome cítiť, že nám pozitívne hodnotenie chýba. Išlo pritom o akýsi „abstinenčný syndróm z nedostatku chvál i noriem“. Preto sme si normy začali vyrábať sami, a to tak v živote manželskom, profesijnom, ako aj v duchovnom. A od ich plnenia sme odvodzovali svoju hodnotu.

Neskorú večer berie manželka do ruky vysávač, aby znova povysávala už povysávaný prach, pred polnocou upratuje už poupratované, po polnoci ide pozametáť vyzametávaný chodník pred domom. Keď konečne dlho po polnoci odpadne (nie zaľahne) do postele, skúma, či splnila normy, ktoré si sama stanovila, či urobila všetko dokonale a môže byť sama so sebou spokojná, či má ako žena vôbec nejakú hodnotu. Nenapadne jej pritom, že ten premárnený čas mohla venovať manželovi a deťom. Zabúda, že láska je viac ako plnenie normičiek.

Niečo podobné sa odohráva aj v duchovnom živote. Plnenie vlastných noriem sa stáva zákonom.

Lebo dobrou kresťankou som len vtedy, keď navštívim každú púť v okolí, odmodlím sa všetky novény, pravidelne absolvujem adorácie, meditácie, kontemplácie i levitácie, predplatím si katolícku tlač, každý deň stihnem svätú omšu, tri ružence a dvojce litánie. Neskorú večer padnem do postele a uvažujem o tom, či som na niečo nezabudla a či je teda Pán Boh so mnou spokojný. To, že som v ten deň zanedbala starostlivosť o manžela, deti, blízkych i seba, ide bokom. A napriek tomu nám Ježiš hovorí:

„Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.“ Znova tu platí, že láska je viac ako plnenie normičiek na uspokojenie seba.

Nemusíme si vytvárať vlastnú hodnotu, veď ju predsa máme. Sme vykúpení krvou Ježiša Krista.

Našťastie dnes sa už z kazateľní našich kostolov

neozývajú vety o tom, že človek je ničotný, biedny, že je len obyčajný červ. Nie sme červy, pretože Ježišova krv netiekla ani pre hlísty, ani pre škrkavky alebo dážďovky, ale pre nás. Na druhej strane nás táto skutočnosť neopravňuje pyšne si vykračovať po svete a pri každom stretnutí upozorňovať na ňu druhých. Rovnakú cenu, rovnakú hodnotu totiž majú aj tí, s ktorými sa od rána do večera stretávame, tí, ktorí si to ani neuvedomujú. Naopak, vedomie tejto ľudskej veľkosti nás má viesť k zdravej pokore.

Neorientujeme sa na výkon, nič nedokazujeme Bohu ani sebe. A občas sa zbavme falošného presvedčenia, že našu činnosť pre druhých zakaždým motivuje láska k nim. Svätý apoštol Pavol píše, že keby pre druhého aj skočil do ohňa, ale lásku by k nemu necítil, nič by mu to neosožilo. Mnoho ráz sa totiž stáva, že pre druhého skáčeme do ohňa práve z lásky k sebe!

Často nie sme spokojní sami so sebou a neprijímame sa len preto, že sa nám nedarí naplňať „normičky“, ktoré vytvára naše okolie. Nie sme štíhli, ako sa vyžaduje, nemáme značkové oblečenie, nenosíme posledné výstrelky módy, jednoducho nie sme „in“. Neprijímame sami seba pre farbu pleti, pôvod, vzdelanie, hmotnosť tela, výšku bankového konta...

Zrejme aj svätý Pavol vedel o tomto probléme svojich súčasníkov, a tak v *Liste Galatánom* píše: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.“

Pripomenuli sme si nutnosť prijať sa takí, akí sme, prijať svoje nedostatky i obmedzenia. Tu by však bolo možné vzniesť námietku: Nie je to pasivita alebo lenivosť? Kam sa podela túžba rásť, zmeniť sa, prekonať sa, aby sme sa stali lepšími? Azda nás evanjelium nevyzýva na obrátenie?

Túžba byť lepším, ustavične sa prekonávať a rásť v dokonalosti je, pravdaže, nevyhnutné, o tom tu netreba debatovať. Prestať postupovať totiž znamená prestať žiť. Kto by netúžil stať sa lepším, lepším sa ani nemôže stať. Aby sme sa však stali lepšími, dokonalejšími, musíme sa prijať takí, akí sme. Oba postoje si odporujú iba zdanlivo. Oba sú nevyhnutné, navzájom sa doplňajú a vyvažujú - treba prijímať vlastné obmedzenia, ale tak, aby z toho nevznikla rezignácia, strata túžby po zmene k lepšiemu.

Max Kašpar „Po lane ku Kristovi“

Pod'te a uvidíte

„Pod'te a uvidíte!“ (Jn 1, 39). Tak odpovedal Ježiš na zvláštnu otázku prvých apoštolov, ktorí sa ho pýtali, kde býva. Ježiš sám iste túžil, aby mohli byť spolu a aby mohli poznať, aký je a ako žije, trochu „nasať“ jeho spôsob života a zmysľania. V dôsledku to platí o každom z nás: nie je také dôležité, kde bývame, ale akým spôsobom tam žijeme.

Oni vlastne nechceli len vidieť, kde býva, ale prejavili tým svoju túžbu byť mu nablízku, a tým sa ich túžby stretli. Pod'te a uvidíte je to isté ako ochutnajte, bud'te chvíľu so mnou. To je jedna z najväčších túžob, ktorú má Boh v srdci: aby sme boli dôverne s ním.

Kto niekedy s Bohom prežil skutočne dôverné chvíle, vždy bude mať v sebe akúsi nostalgiu po ňom, bude chcieť tieto skúsenosti znovu prežiť a ešte prehľbiť. Už nikdy neprestane túžiť po dôvernosti s Bohom.

Kto to ešte nikdy neprežil, môže o tieto chvíle dôvernosti s Bohom prosiť. Je to veľmi dôležité! Pretože dokiaľ neprežijeme Ježišovu blízkosť a nepocítíme túžbu byť s ním stále, bude nám kresťanstvo akoby pretekať pomedzi prsty. Radšej budeme stále niečo robiť, o niečo sa snažiť a potom prosiť o odpustenie, namiesto toho, aby sme mali radosť, že smieme žiť dôverný vzťah s Bohom.

Pod'te a uvidíte je pozvaním do blízkosti Ježišovho Srdca.

Voitech Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

Príbeh na uzdravenie duše

ČISTÉ RUKY

Ruský spisovateľ Dostojevskij napísal poviedku o jednej bohatej, ale strašne lakomej žene, ktorá sa hneď po smrti ocitla pred ohavným diablom, a ten ju vrhol do mora pekelného ohňa. Jej anjel strážca začal zúfalo premýšľať, či azda nejestvuje nejaký dôvod, aby ju zachránil. Spomenul si, že raz, kedysi dávno dala nejakému chudákovi jednu cibuľu zo svojej záhrady. Povedal to Pánu Bohu.

Boh sa na anjela usmial: „Dobre. Vďaka tej cibuli sa môže zachrániť. Vezmi cibuľu a nahni sa nad ohnivé more tak, aby sa jej žena mohla chytiť a vytriahni ju hore. Ak sa tá žena bude pevne držať svojho jediného dobrého skutku, môžeš ju vytriahnuť až do neba.“

Anjel sa sklonil, ako len mohol, nad ohnivé more a zvolal na ženu: „Rýchlo sa chyt' tej cibule!“

Žena sa chytila a hneď začala stúpať k nebu.

No jeden z odsúdencov sa jej chytil za okraj šiat a vznášal sa spolu s ňou. Ďalší hriešnici sa mu zavesili za nohu a stúpali s nimi. A tak sa rýchlo utvoril dlhý rad ľudí, ktorí stúpali k nebu, zavesení na žene, ktorá sa držala cibule v ruke anjela.

Čerti sa chytali za hlavu, lebo peklo sa im začalo vyprázdňovať,

Dlhočizný rad sa dostal až k nebeskej bráne. Žena však bola skupaňa nenapraviteľne skúpa a keď zbadala, aký dlhý rad hriešnikov visí na jej šatách, najedovaná zavržala: „To je moja cibuľa! Len moja! Nedržte sa ma...“ Cibuľa sa v tej chvíli rozpadla a žena sa s celým svojím sprievodom zrútila do ohnivého mora.

Pred rajskou bránou ostal len smutný anjel strážca.

Vezmi do svojich rúk iné ruky. A pevne ich zovri. Zachránime sa spoločne. Alebo sa nezachránime vôbec.

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

2.prikázanie

**Nevezmeš meno Pána,
svojho Boha,
nadarmo**

(Ex 20,7; Dt 5,11)

Božie meno - meno mien

Božie meno... To nie je iba slovo. Už slovo človeka ako také má bohatý význam a obsah. Slovo označuje čosi mimo seba a vyníma veci z anonymity, ba pre nás akoby z ničoty. Vec bez pomenovania akoby pre nás nejestvovala. Niektoré slová však priamo tvorí to, čo naznačujú. Keď niekto povie druhému „mám ťa rád“, vtedy nejde len o oznam. Prejaví sa v slove sila, ktorá čosi tvorí. To platí aj negatívne. Povedať niekomu, že ho nenávidíte alebo ním pohrdáte, tiež nie je len oznam - je to urážka.

Ani slovo úprimného pozdravu nie je len chladný oznam - je to prejav úcty a možno aj lásky. Toto všetko má veľký

význam i vtedy, keď myslíme na slovo *Boh*, ktoré je Božím menom. Meno Božie bolo oddávna posvätné. Nebol to len chladný *znak* a pomenovanie. Meno Božie sa stotožňovalo s tým posvätným, čo vyjadrovalo. Veriaci človek to cíti dodnes. Ba ešte aj tí, ktorí toto slovo vyslovujú neúctivo alebo priam s kľatbou, siahajú po tomto slove s presvedčením, že siahajú po čomsi *najvyššom*, čo sa už nedá ani prevýšiť, a tým chcú v danej chvíli vyjadriť akúsi absolútnosť svojho protestu, rozhorčenia alebo zloby. Slovo *Boh* bolo oddávna náročné, pretože bolo naskrz Menom. Meno Jahve vyjadrovalo to najsvätejšie, a preto ho napríklad v Izraeli nebolo možno ani priamo vysloviť - hovorilo sa: Najvyšší, Pán, Moc. Dnes? Dnes sa toto sväté meno v niektorých kruhoch ani nespomenie. No nie z úcty, ale z príčin celkom iných - ignorujú ho. Iní sa zaň zas azda hanbia. Opäť iní ho používajú na posmech, alebo v ponižujúcich súvislostiach. A predsa slovo *Boh* je jedno z najposvätejších mien, aké dejiny ľudstva poznali.

Meno človeka znamenalo oddávna jeho samu osobu. Potupiť meno človeka znamená aj dnes potupiť osobu človeka. To platilo v neslýchane väčšej miere o mene Božom, „Jahve“ bolo Božie meno. A malo neslýchaný obsah. Veď meno „Ja som, ktorý som“ znamenalo *plnosť*. Filozofi neskôr hovorili, že každá bytosť, aj človek, má svoj obsah, to, čomu hovoríme *essentia*. Táto „*essentia*“ všetkých vecí a bytostí potrebovala príčinu *zvonka*, aby začali bytosti *existovať*. To platí aj o človekovi: Konkrétny človek musel *začať existovať*. Má *rodičov*. V tom je človek *relatívna* bytosť, bytosť, ktorá čo do svojej *existencie* je závislá na príčinách *zvonka*. U Boha je to naskrz ináč. Boh neprijíma svoju existenciu *zvonku* ako my, ako ohnivo v reťazi príčin. Boh je *plnosť bytia*, je Absolútne bytie, má dôvod svojho jestvovania *v sebe samom*. Jeho „*essentia*“, jeho podstata je *jestvovať*, *existovať*. Jeho „*essentia*“ je naplnená jeho *existenciou*. „*Essentia*“ a *existencia* sa u neho kryjú, sú totožné. Preto Boh nie je relatívna bytosť, ako všetko okolo neho a ako my ľudia, každý z nás, Boh je Absolútna bytosť, absolútne nezávislá. Boh je *plnosť bytia*. Aristoteles a iní filozofi po ňom v tomto zmysle rozlišovali: „ens ab alio“, „bytie závislé od iného“, a takým je každé bytie, vrátane človeka - „bytie závislé od iného“, bytie, ktoré má príčinu *mimo seba*: každý strom, každý kvet, každá lastovička, každý orol. Neboli, a naraz začali *jestvovať*. To platí aj o človeku: nebol, a začal *jestvovať*, narodil sa, má rodičov, má predkov. Boh nemá bytie takto *od iného*. Filozofi to vyjadrovali definíciou: Boh nie je bytie „*ab alio*“, Boh je „*Ens a se*“, Bytosť sama zo seba, má dôvod svojej existencie *sám v sebe* ako Absolútna bytosť, je *plnosť bytia*. To, čo filozofi vyjadrili rozumom, to povedal a zjavil Boh ako svoju definíciu, ako svoje meno v horiacom krikú, keď povedal: „*Ja som, ktorý som*.“ Plnosť bytia. To je meno závratného obsahu! Závratnej plnosti, ktorá zahrňuje aj to, že Boh je živý, živá Osoba. Neskôr sa dá poznať ako *Otec*. A evanjelium o ňom raz povie, že Boh je *láska!* - Toto všetko vyjadruje meno Božie! Preto je to najsvätejšie meno!

Zjavenie Božieho mena bolo pre vyvolený národ draho-cenným darom, chápali ho hlbkovo: „Ja som, ktorý som, Ja som tu, Ja som, ktorý je s vami.“ Meno Jahve bolo také posvätné, že ho priamo ani nevyslovovali, len úctivo opisovali ako Svätý, Milosrdný, Všemohúci, či Pán.

Ježiš znútornil blízkosť a prítomnosť Božiu, vyjadrenú menom „Ja som, Ja som tu, Ja som s vami“ natoľko, že nazýval Boha Otcom, a to ešte dôverným slovom „Abba, Otče“!

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku